

[Viggo Starcke.]

ved handelsministeriets bekendtgørelse, men rågummi er altså stadig på bunden liste.

Ifølge opgørelser fra danske skotøjsfabrikanter oplyser både skotøjshandlerne og skotøjsfabrikkerne, at publikum, kunderne, vil have de rene gummisåler og forlanger det, når de overhovedet kan få det. Vi så disse såler i rig udstrækning på den britiske udstilling. Vi har set dem hos folk, som har været i udlandet og kommer hjem med dem, og nutildags importeres der også en hel del sko med dem på. Men den danske skotøjsfabrikation kan ikke få lov til at importere rene gummisåler, således at den selv kan fremstille sko med rågummi på, fordi rågummi ikke hidtil har været på friliste, men er underkastet bevillingsudstedelse.

Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter har beregnet ved en detaljeret og nøjagtig gennemgang og analyse, at et par herresko med vulkaniserede gummisåler bliver ca. 2½ kr. dyrere end et par med rene gummisåler, og at damesko og børnesko bliver ca. 1 kr. 80 øre dyrere. Dertil kommer en fordyrelse gennem større arbejds-løn, en rigeligere anvendelse af klæbemidler på 35—40 øre pr. par samt dette, at affaldet kan sælges til indkøbspris til kemikaliefabrikkerne. Hertil kommer endelig, at sko med rågummisåler er holdbarere og langtfra kræver så mange reparationer. Sko med de danske vulkaniserede såler kræver en overordentlig mængde reparationer, og et meget stort antal af dem må simpelthen kasseres eller returneres til fabrikkerne. Og her drejer det sig ikke om luksussko, men om arbejdssko til den jævne befolkning. Der er fra dansk side antagelig blevet fabrikeret flere hundrede tusinde par sådanne såler, og med avance etc. har det sikkert kostet forbrugerne flere millioner kroner, fordi man ikke har kunnet få den gode, den billige, den rene vare.

Lædergrossisterne og skotøjsfabrikanterne har fremsat protest overfor oplysninger, som er tilstillet varedirektoratet fra gummifabrikernes side i juni måned 1949 om tilstrækkeligheden i importen af rågummi til såler, som den er nu. I juni måned 1949 udstedtes der bevillinger til importørerne af rågummi, altså under den bundne liste, først 20 t og i august samme år 40 t som uklausulerede bevillinger under varenummer 1428. Den 3. september 1949 ansøgte Dansk Lædergrossistforening om yderligere import af disse rågummisåler, *sole crepe*, udover de tildelte 20 og 40 t, idet det anføres, at behovet i 1939, det år før krigen,

hvor der importeredes mindst, ville svare til ca. 100 t på et år, og at der desuden hos skotøjsreparatørerne er et behov på mindst 60 t om året. Dette var et ganske enstemmigt brancheønske. Den 20. oktober sender det danske udenrigsministerium sit tilbud til Paris, og der står under nr. 147 ganske kort og ganske klart, at rågummi skal sættes på friliste, *natural and synthetic rubber*, uden nogen som helst reservation. Man tilbyder denne friliste, og formuleringen er så klar, at den burde være forbilledlig og burde være gældende.

Endelig var der jo på regeringens importplan for 1949 afsat et beløb til import af ca. 6000 t rågummi, ikke blot til sko og sko-såler alene, men i det hele, og sluttelig er det nødvendigt meget stærkt at understrege, at gummi er en udpræget sterlingvare og ikke kræver dollars.

I Grosserer-Societetets meddelelse nr. 43 af 28. oktober, altså 8 dage efter regeringens tilbud til Paris, offentliggøres fra direktoratet for vareforsyning indholdet af disse frilister, men her er teksten blevet rettet. Her står der som anden formulering: „ex. 1428. Uforarbejdet gummi, herunder rågummi i plader (undtagen færdige plader til såler o. lign.)“, og derefter nævnes der forskellige andre gummivarer og iblandt disse kautsjuk. Dette betyder, at man her gør et forsøg på at holde rågummi til såler udenfor, formentlig i protektionistisk tjeneste, idet man dog glemmer, at kautsjuk er identisk med gummi. Disse undtagelser var ikke nævnt i skrivelser til Paris, og det er derfor ikke fair overfor Marshallorganisationen bagefter at dreje formuleringen om, efter at man har givet tilbud.

I en skrivelse af 3. november 1949 til folketingsmændene Bue Bjørner og Anker Lau i vareforsyningsudvalget redegør Dansk Lædergrossistforening for sagen og fremhæver, at toldvæsenet faktisk ikke kan skelne imellem færdige rågummiplader og anden rågummi i plader, fordi alt gummi simpelt hen kommer i plader. Det er en uforarbejdet råvare, som er let at fastgøre til skoen i modsætning til den forarbejdede vulkaniserede vare, og lædergrossistforeningen henviser til håndværkets vanskeligheder med publikum på grund af de mange reparationer og kassationer og de knækkede såler, som følger med den danske vulkaniserede vare.

Lædergrossistforeningen henviser desuden til, at England, Sverige, Norge, Finland og en række andre lande fremstiller sko med rene rågummisåler, at Sverige i 1948 importerede 1200 t rågummi alene til skotøjsfabrikation, og at rågummi både i Sverige